

Sygn. akt III KZ 62/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzcyk

w sprawie M. W.

pokrzywdzonego wykroczeniem z art. 86 § 1 k.w

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 października 2013 r.,

zażalenia na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Sądu

Apelacyjnego w [...] z dnia 13 sierpnia 2013 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku własnego pokrzywdzonego o wznowienie

postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z

dnia 12 października 2007r.

utrzymuje w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kolejnego własnego wniosku o wznowienie postępowania, z uwagi na to, że wnioskodawca nie uzupełnił w terminie braku formalnego wniosku w zakresie przymusu adwokacko-radcowskiego, a wcześniejszym zarządzeniem odmówiono mu przyznania kolejnego pełnomocnika z urzędu. W zażaleniu na to rozstrzygnięcie skarżący powołuje się na okoliczności sprawy, która zakończyła się prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 12 października 2007 r., utrzymanym w mocy przez Sąd Okręgowy w R. w 2008 r., podnosząc też, że Sąd Najwyższy uchylił poprzednie zarządzenie o odmowie przyjęcia jego wniosku o wznowienie, a mimo to Sąd Apelacyjny ponownie wniosku tego nie uwzględnił. Wywodząc w ten sposób

skarżący, z powołaniem się na swoją sytuację materialną, wniósł o umożliwienie wznowienia postępowania i przyznanie mu pełnomocnika z urzędu.

Rozpoznając to zażalenie Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to nie jest zasadne. Skarżący już 2009 r. występował o wznowienie postępowania w sprawie, w której był pokrzywdzonym i oskarżycielem posiłkowym i wówczas ustanowiono mu pełnomocnika z urzędu, który w swej opinii szczegółowo wyjaśnił, iż w sprawie tej nie zachodzi żadna z podstaw do wznowienia procesu, przewidziana przez przepisy proceduralne, co spowodowało wówczas odmowę przyjęcia wniosku o wznowienie, a po rozpoznaniu zażalenia skarżącego, orzeczenie to utrzymano w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego.

Występując w 2013 r. ponownie z osobistym wnioskiem o wznowienie, wnioskodawca również nie uzupełnił w terminie braków pisma w zakresie obowiązującego przymusu adwokacko-radcowskiego, co spowodowało odmowę przyjęcia tego wniosku, jednakże w wyniku zażalenia na tę decyzję, zarządzenie to, postanowieniem Sądu Najwyższego, zostało uchylone, ale - jak wskazano w tym orzeczeniu – dlatego, że Sąd Apelacyjny nie uwzględnił faktu, że w swoich pismach skarżący wnosił o powołanie mu pełnomocnika z urzędu. W związku z tym, zarządzeniem z dnia 16 lipca 2013 r., rozważając kwestię takiego powołania, wskazano, iż już poprzednio, przy rozpoznawaniu pierwszego wniosku o wznowienie postępowania był powołany wnioskodawcy adwokat z urzędu, który nie dopatrył się podstaw do występowania o wznowienie, stąd też odmówiono obecnie ustanowienia takiego pełnomocnika, wzywając ponownie skarżącego do uzupełnienia braku pisma w przedmiocie przymusu adwokackiego. Ponieważ wnioskodawca braku takiego nie uzupełnił, zapadło zaskarżone przez niego obecnie zarządzenie o odmowie przyjęcia własnego wniosku o wznowienie postępowania. W zażaleniu tym skarżący nie wskazuje żadnych okoliczności, które podważałyby trafność wydanego zarządzenia. Należy zaś wskazać żalącemu się, że wniosek o wznowienie musi być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego, a po wtóre, iż jeżeli już wcześniej ustanowiono wnioskodawcy pełnomocnika z urzędu dla rozważenia wystąpienia o wznowienie procesu i nie stwierdził on możliwości prawnych złożenia takiego wniosku, a w kolejnym wniosku

własnym powtarza się argumentację uprzednio przytaczaną przez wnioskodawcę, to nie ma powodów, aby ustanawiać mu kolejnego pełnomocnika z urzędu.

Niezależnie od powyższego należy podnieść, że sprawa karna, której wznowienia domaga się skarżący, zakończyła się prawomocnie uznaniem, iż czyn oskarżonego – którym pokrzywdzony był wnioskodawca - stanowi tylko wykroczenie i umorzeniem procesu z uwagi na przedawnienie karalności tego zachowania. Skarżącemu chodzi zatem o wznowienie procesu na niekorzyść oskarżonego. Podważenie w tym kierunku prawomocnych orzeczeń jest możliwe jedynie w razie wskazania na zaistnienie przestępstwa w prawomocnie zakończonym postępowaniu i to przestępstwa stwierdzonego prawomocnym wyrokiem skazującym lub popełnionego przez osobę, co do której zachodzą przeszkody prawne w jej ściganiu (art. 540 § 1 pkt 1 i art. 541 k.p.k.). Skarżący do takich orzeczeń się nie odwołuje, powołując się w zażaleniu jedynie jakoby na znowelizowaną „S.B. (...) prokuratorów i sędziów” (k. 3 akt SN). Tego typu stwierdzenia nie oznaczają jednak, że można mówić o istnieniu przesłanki do wznowienia procesu, a przy tym na takie okoliczności powoływano się także przy poprzednim składaniu wniosku o wznowienie postępowania.

Powyższe wskazuje, że zaskarżone zarządzenie jest w pełni prawidłowe, a skarżący nie wskazał na jakąkolwiek okoliczność, która podważałaby jego trafność. Dlatego też rozstrzygnięcie to utrzymano w mocy.